

NEWSLETTER

august 2022.

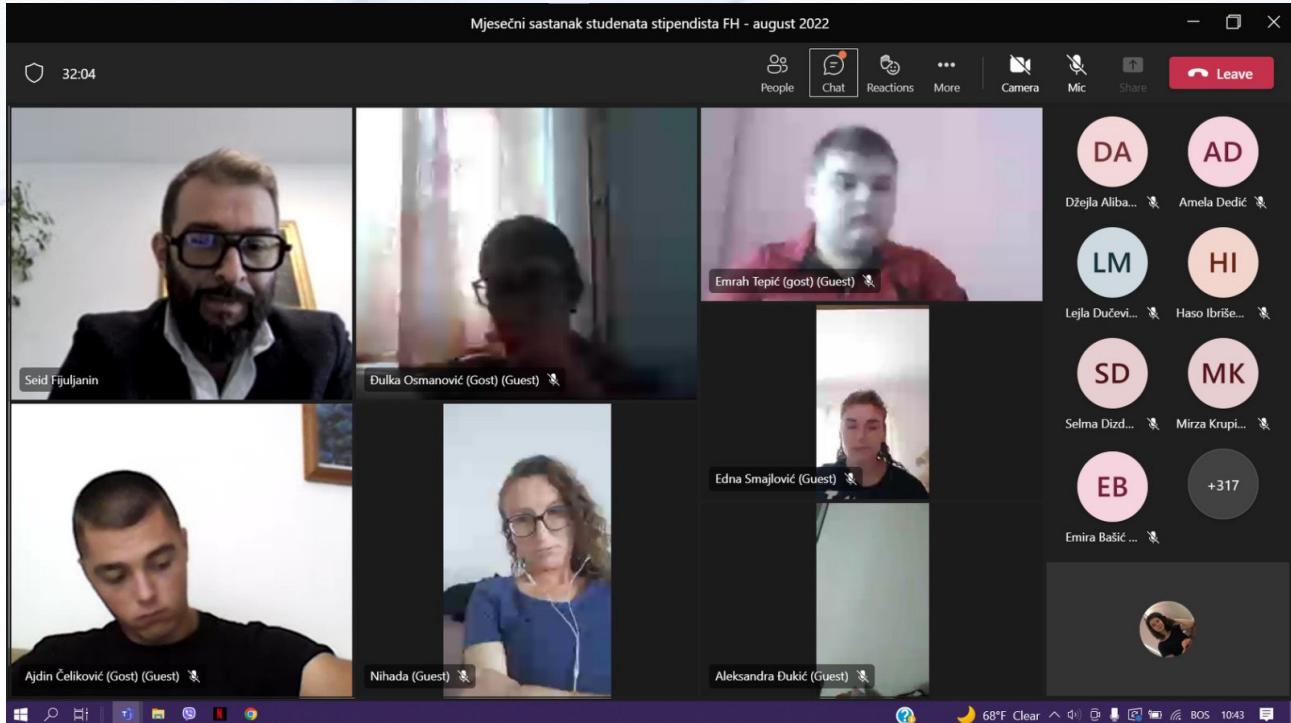
FONDACIJA
HASTOR

NOVOSTI

U petak, 12. augusta 2022. godine, održan je online mjesečni sastanak studenata stipendista Fondacije Hastor. Sastanku se, kao i ranijih mjeseci, odazvao veliki broj studenata stipendista širom Bosne i Hercegovine. Ovomjesečni sastanak bio je posvećen centralnoj ideji i okosnici djelovanja Fondacije Hastor – volontiranju i isticanju značaja volontiranja kroz svakodnevni život. Sastanak je realiziran kao svojevrsni razgovor između Seida Fijuljanina, direktora Fondacije Hastor, i studenata, koji se vodio na temu principa i načina volontiranja te dobrobiti po društvo, ali i pojedinca. S tim u vezi, direktor Fondacije Hastor istakao je koliko je bitno stremiti ka uspjehu na svim poljima našeg djelovanja, kako u obrazovanju tako i kroz različite druge društveno korisne aktivnosti. Direktor Seid Fijuljanin je, kako riječima tako i djelima, u više navrata potvrdio kako je Fondacija Hastor uvijek tu za svoje stipendiste te da očekuje od studenata stipendista da budu proaktivniji u svom djelovanju kroz obrazovanje i volonterski rad.

NOVOSTI

Nakon ovog inspirirajućeg obraćanja data je riječ studentima koji su imali priliku podijeliti svoja iskušta i prijedloge glede volontiranja. Elvira Softić, dugogodišnja stipendistica Fondacije Hastor, navala je važnu stvar – da je svaki uspjeh stipendista značajan, ali da stipendisti nerijetko smatraju da isti nisu dovoljno veliki da bi se o njima pričalo. Kroz svoj lični primjer Elvira je skrenula pažnju na to koliko je važno da stipendisti sami vrednuju i cijene svoje uspjehe, pa i one najmanje, i da budu ponosni na njih. Dodala je i koliko je važno da te uspjehe podijelimo s drugima kako bi bili inspiracija i uzor. Osim toga, Elvira je naglasila koliko joj je značilo kada je, podijelivši svoja postignuća s Fondacijom Hastor, osjetila veliku podršku te shvatila koliko je zapravo njen doprinos volonterskoj ideji ogroman.

Anela Mušanović, studentica Veterinarskog fakulteta Univerziteta u Sarajevu, također je naglasila važnost volontiranja kazavši kako je volontiranje puno više od neplaćenog rada jer ljudima pruža nezamjenjivi osjećaj zadovoljstva i ispunjenosti. Zatim je podijelila svoje iskustvo sa studentima stipendistima ističući benefite volonterizma koje je iskusila u radu u veterinarskoj ambulanti. Naglasila je da je kroz volontiranje dobila priliku da svaki dan nauči nešto novo i da stekne nove spoznaje koje su joj pomogle u zaokruživanju slike u svom formalnom fakultetskom obrazovanju.

Kada su u pitanju prijedlozi, stipendistica Ajla Prnjavorac je navela svoj primjer ispunjavanja volonterskih sati kroz rad u Udruženju „Oaza“ te je pozvala i druge studente stipendiste da kroz sportske igre s osobama s intelektualnim poteškoćama ispunе volonterske sate, ali i svoju dušu.

Na samom kraju direktor je podsjetio na misiju da se u svakom stipendisti usadi želja za pomaganjem drugima, čemu trebaju težiti i onda kada se okonča njihov status stipendiste Fondacije Hastor. Volontiranje treba biti ideja vodilja u našim životima budući da ništa ne može potaknuti osjećaj zadovoljstva kao pomaganje drugima jer je volontersko djelovanje neprocjenljivo.

Sastanak sa studentima stipendistima Fondacije Hastor svaki put sve jače probudi potrebu za djelovanjem i osnaživanjem kroz volontiranje pa je tako bilo i ovoga puta. Studenti su imali priliku iznositi ideje i načine za volontiranje koje su naučili kroz članstvo u Fondaciji Hastor spoznavši da je kvaliteta života svakog od nas određena kvalitetom našeg doprinosa drugima. Zalaganje studenata stipendista je još jednom pokazalo da Fondacija Hastor, u misiji koja je otpočela 2006. godine, intenzivno teži filantropiji i volonterizmu kao osnovi za poboljšanje društvenog progresu.

IZ KNJIGE USPOMENA

Stipendisti Fondacije Hastor 2014. godine na svečanom otvaranju Vijećnice prvi pozdravili prisutne goste na 7 svjetskih jezika

Fondacija Hastor je unazad 16 godina aktivno, marljivo i predano gradila uspomene kojih se vrlo rado prisjećamo i koje nas uvijek iznova čine ponosnima jer svjedoče kontinuitetu jedne plemenite misije u potpunosti posvećene mladim ljudima ove zemlje. Kroz sve ove godine pisana je knjiga čije su listove ispunjavale inspirativne, nerijetko i emotivne, priče, a ovim tekstrom otvaramo njene stranice i oživljavamo pustolovinu iz 2014. godine. Spomenuta godina je osim za Fondaciju Hastor značajna i za Sarajevo, grad u čijem srcu je tad svečano otvorena i nanovo oživljena Vijećnica – 22 godina kasnije od njenog spaljivanja. Naši stipendisti, pustolovi ove knjige, toga dana su na svečanom otvorenju na 7 svjetskih jezika ponosno pozdravili goste i dali svoj doprinos ovom velikom i značajnom događaju.

Danas, 8 godina kasnije, kada se prisjećamo ove priče, čitamo kako su na tom događaju naši stipendisti bili prvi koji su stupili pred goste i prenijeli svoje pozdrave. Nije sasvim slučajno to što su baš oni bili prvi, Vijećnica je tada nastavila svoj prekinuti put, lijepa i stasita kakva je uvijek i bila, a naši stipendisti su bili mladost koja je i na simboličan način pokazala novo rođenje, radost i blistavije dane svojstvene mladosti. Mi se s posebnim emocijama vraćamo u to vrijeme, gledamo lica mlađih ljudi koji su na svojevrstan način odrastali pod okriljem Fondacije

Hastor, hrabri, ambiciozni i vrijedni, takvi su bili i toga dana. Gledajući fotografije sa spomenutog događaja, na njihovim licima vidimo ponos i sreću, to su naši najznačajniji pokretači u ostvarivanju misije započete davne 2006. godine.

Za naše članove koji su okončali svoj status stipendista uobičavamo kazati da su nalik pticama koje napuštaju gnijezda, spremne za svoje daleke letove. Iako je većina onih koji su imali čast prisustvovati ovom događaju odletjela iz gnijezda Fondacije Hastor, naša knjiga uspomena pamti njihove prve letove, a jedan od njih bio je i ovaj govor. Kazali su da su se u njima tada miješali radost, čast i veliki ponos što su imali tu priliku i što im ju je dala baš Fondacija Hastor. Ova priča je samo jedna u nizu onih u kojima je upravo Fondacija Hastor bila glavni pokretač nekih od najznačajnijih i najuspješnijih pustolovina njenih stipendista. Ona ih je učila kako da lete svoje letove bubreći ih spremna da bude podrška onda kada im najviše treba.

Naša knjiga uspomena nastavlja nizati svoje stranice novim i iznova i iznova ljepšim i drugačijim pričama, a njeni glavni pustolovi ostaju isti – Fondacija Hastor i njeni mlađi i marljivi stipendisti ujedinjeni s ciljem da postanu najbolje verzije sebe i poboljšaju svoje okruženje.

STIPENDISTICA MJESECA

Hanna Helać

Lift do uspjeha je u kvaru. Morat ćete se popeti do njega stepenicu po stepenicu – Joe Girard.

Kao što Joe Girard objašnjava ovim citatom koliko je truda i vremena potrebno do uspjeha tako i naša Hanna Helać može poslužiti kao primjer vrijedne studentice farmacije koja je samo na korak do zvanja magistrice svoje struke i čiji je akademski put popločan brojnim uspjesima i priznanjima.

Hanna Helać je rođena u Sarajevu. Nakon što je završila Drugu gimnaziju, upisala je Farmaceutski fakultet Univerziteta u Sarajevu na kojem trenutno pohađa završnu godinu. Kroz svoje školovanje uvijek je bila odlična učenica i na osnovu toga je tokom srednje škole izabrana za stipendisticu Rotary kluba u Sarajevu kao predstavnica Druge gimnazije. Kao stipendistica programa Rotary za izvrsnost, 2017. godine postaje član Interact kluba Sarajevo, a naredne godine i njegov potpredsjednik te u sklopu istog stiče određeno iskustvo volontiranja i razvija želju za pomaganjem zajednici što će kasnije nastaviti i kroz svoj volonterski angažman u Fondaciji Hastor.

-dnik te u sklopu istog stiče određeno iskustvo volontiranja i razvija želju za pomaganjem zajednici što će kasnije nastaviti i kroz svoj volonterski angažman u Fondaciji Hastor.

Fondacija Hastor je jako važan dio mog života. Zahvaljujući Fondaciji upoznala sam divne ljude, ali i naučila mnogo toga. Kroz prethodnu godinu koju sam provela kao mentor grupi učenika osnovne i srednje škole zaista sam uživala u svakom trenutku. Nadam se da sam ih motivirala da uvijek budu na putu obrazovanja i uspjeha i da su naučili mnoge korisne informacije kroz naš rad. S druge strane, i ja sam od svojih učenika dosta naučila te sam zaista zahvalna Fondaciji na tom iskustvu mentorskog rada s učenicima stipendista. Rad mentora s učenicima je posebna vrsta odnosa i neizmjerno sam ponosna što sam dio Fondacije Hastor koja njeguje prave vrijednosti i gradi mostove među ljudima, kaže Hanna.

STIPENDISTICA MJESECA

U sklopu obilježavanja Dana Farmaceutskog fakulteta Univerziteta u Sarajevu tokom tekuće akademske godine na svečanoj sjednici Vijeća Hanni je dodijeljena zahvalnica i pohvala kao jednom od najboljih studenata navedenog fakulteta. Zahvalnice su dodijeljene studentima za ostvarene iznimne rezultate, kao i za doprinos razvoju Farmaceutskog fakulteta. Hanna je bila i predstavnica studenata svoje godine te je članica Komisije za međunarodne odnose i Komisije za naučno-istraživački rad Studentske asocijacije Farmaceutskog fakulteta.

Prošle godine u novembru je bila dio organizacijskog tima na kongresu „Hrana, Ishrana, Zdravlje“, gdje je pokazala mnogobrojne vještine koje je krase, a ove godine se popela stepenicu više kada je zajedno s kolegama predstavljala Farmaceutski fakultet na CEEPUS ljetnoj školi.

CEEPUS ljetna škola se održavala u julu u slovenskom gradu Portorožu, a tema je bila „Liquid biopsy“ („Tečna biopsija“). U sklopu ljetne škole oformljeno je 8 internacionalnih timova s mentorima koji su imali određene zadatke. Naša stipendistica je sa svojim timom uspješno obavila zadatak siste-

-mskog pregleda i meta analize – „Urine based liquid biopsies“ („Tečna biopsija na bazi urina“) i pobijedila nimalo bezazlenu konkureniju.

Hanna slobodno vrijeme upotpunjuje baveći se sportom i rekreativno trenira kick-box. Također, voli da putuje, da čita i da uči nove jezike putem interneta. Na stepenicama do uspjeha kojim se penje malim, ali sigurnim koracima svakodnevno je prati i Fondacija Hastor.

Sama ideja Fondacije je da podstiče ambiciozne mlade ljude na napredak i upravo to je bio jedan od glavnih razloga zašto sam i ja željela postati dijelom iste. Beskraino me raduje što nam Fondacija pruža mogućnost da kroz volontiranje i druženje sazrijevamo i pomažući zajednici stičemo dragocjena iskustva. Sretنا sam i zahvalna što je Fondacija Hastor uz mene kroz svaki novi korak.

Hanni želimo da do svoga cilja nastavi koračati samouvjereno kako je to radila i dosad. Fondacija Hastor će bez sumnje biti tu da podrži svaki njen korak i doprinese razvoju njenih ideja.

RAM - RUBRIKA AKTIVNIH MLADIH

Rubrika aktivnih mladih prostor je kroz koji svaki mjesec predstavljamo najvrednije stipendiste naše Fondacije. To su oni koji iz dana u dan nastoje svoje vrijeme i energiju uložiti u više ciljeve te na taj način poboljšati sebe, ali i svoje društvo. Onako kako je RAM (radna memorija) dio računara bez kojeg se njegov rad ne može ni zamisliti, tako su naši stipendisti, koji, pored volonterskog aktivizma u sklopu Fondacije, izuzetno marljivo rade i u svojim lokalnim zajednicama i time na najbolji mogući način predstavljaju Fondaciju Hastor i njenu misiju, dio bez kojeg naš rad zasigurno ne bi bio isti. RAM je rubrika posvećena onima koji svakodnevno aktivno rade na tome da poboljšaju svoje društvo i unaprijede sebe, stoga nam je zadovoljstvo svakog mjeseca govoriti o nekome od njih, a ovoga puta ta čast pripala je Amini Madžak.

Amina Madžak

Amina je stipendistica Fondacije Hastor punih 10 godina, što ponosno ističe kad god je u prilici. Porijeklom je iz Konjica, diplomirani je ekonomista te trenutno živi u Sarajevu, gdje i studira na Internacionalnom Burch Univerzitetu na kojem je diplomirala na Odsjeku za ekonomiju, a potom upisala i master studij na Odsjeku za poslovnu administraciju. Aktivna je kako u vladinom tako i nevladinom sektoru, a kaže i da mnogo uživa u umjetnosti. U posljednjih nekoliko godina je zainteresovana i za grafički dizajn koji je sama počela istraživati iz hobija, a kasnije nastavila svakodnevno i samostalno savladavati nove programe i vještine. Smatra se veoma društvenom i otvorenom osobom te voli širiti pozitivnu energiju i pokušava u svemu pronaći tračak dobra.

RAM - RUBRIKA AKTIVNIH MLADIH

Amina dugi niz godina se bavi aktivizmom, volonterizmom i drugim oblicima društveno korisnog rada.

Moj prvi dodir s aktivizmom u nekom ozbiljnijem smislu bio je na mirovnom kampu „Uljepšajmo mir“ iza čijeg programa je stajala organizacija PRONI. Na tom mirovnom kampu upoznala sam preko 60 mladih ljudi iz svih dijelova BiH. Dotakli smo se tema nasilja, stereotipa, predrasuda, pružanja prve pomoći, prilika za mlade, prilika za putovanja itd. Vrativši se u svoj Konjic, odlučila sam da se priključim već postojećim udruženjima i organizacijama te na taj način nastavim svoju aktivističku/volontersku priču. U Konjicu je to djelovanje bilo kroz Crveni križ Konjic, Vijeće mladih općine Konjic, Omladinsku banku Konjic, Fondaciju Hastor, amatersko pozorište itd. Kada je riječ o tome koliko je to uticalo na mene, na moju ličnost i na sve što danas jesam, mogu reći da u momentu kada sam to radila i nisam primijetila neke razlike osim neke unutrašnje satisfakcije i osjećaja da radim nešto dobro što doprinosi drugim individuama, ali i zajednici. Kada sam nakon srednje škole došla u neko drugo okruženje i u drugi grad, shvatila sam koliko je ustvari takvo okruženje pozitivno djelovalo na mene.

Smatra da je aktivističko djelovanje doprinijelo razvoju njenih komunikacijskih vještina, naučilo je da shvata i prihvata i nešto što nije njoj slično, da može predstaviti i prezentovati svoju ekipu, neki rad, ali i samu sebe u najboljem svjetlu.

Shvatila sam i da sam puno otvorenija, da pobijedujem samu sebe, rušim barijere koje sam ranije sebi postavila zbog okoline ili priča koje sam direktno i indirektno slušala i pamtila, a ono najvažnije, ostvarila sam poznanstva i prijateljstva u cijeloj Bosni i Hercegovini, ali i šire.

Naglašava važnost i benefite aktivizma, koji ne moraju nužno biti društveni. Smatra da bi svi ljudi trebali biti društveno aktivni pa makar i u minimalnoj mjeri. To ne podrazumijeva nužno članstvo u

u nekom udruženju nego stvari koje su očekivane od građana koji vole svoju domovinu – izlazak na izbole, briga o čistoći ulica, zgrade, kuće, parka i slično. Aktivnost mladih smatra u svakom smislu pozitivnom, makar u onolikoj mjeri koliko je nekome kao individui potrebno, poput određenog hobija, bavljenja sportom, sviranja nekog instrumenta i sl. Sve te aktivnosti vidi kao načine da se mladi ljudi izgrade, budu bogatiji za nova iskustva i prijateljstva te da na ispravan način biraju životni put i opredjeljenje.

Amina kaže kako je najponosnija na svoje volonterske aktivnosti. Tvrdi da je sigurna da nijedan gest niti plaćeni posao ne mogu iskreno ispuniti srce kao trenuci u kojima dio svoga vremena počlonite drugim ljudima i svojim djelima izmamite nekome osmijeh na lice.

RAM - RUBRIKA AKTIVNIH MLADIH

Ono što mogu istaknuti kao najveće postignuće do kojeg sam stigla koristeći znanje, poznanstva i angažovanost na polju društvenog aktivizma i na polju djelovanja kroz projekte za poboljšanje zajednice jeste aplikacija pod nazivom „D-App”, čija je svrha liječenje depresije. Aplikacija je osmišljena na način da poveže osobu koja je oboljela ili osobu koja je potencijalno oboljela od depresije s ekspertom iz polja mentalnog zdravlja koji će svojim savjetima, koje daje putem aplikacije, pružiti neophodnu pomoć. Aplikacija je anonimna za javnost, potpuno je sigurna i razgovor je isključivo između vas i doktora. Posebno sam ponosna jer je i to ideja nastala iz želje da nekome pomognemo, da smanjimo broj ljudi koji su oboljeli od depresije ili su pogodeni nekim drugim mentalnim bolestima, da reduciramo broj suicida i, svakako, da maknemo ovu temu iz tabu područja gdje je godinama bila. Kao i u drugim aktivnostima, iza ove priče se krije tim mlađih ljudi koje sam upoznala upravo na aktivističkim kampovima, seminarima ili konferencijama i koji su u svojim lokalnim zajednicama dali maksimum kroz svoje djelovanje.

Za svoja prva poznanstva van školskih klupa te obradivanje tema koje nisu u planu i programu osnovnih i srednjih škola daje zasluge upravo Fondaciji Hastor, koja joj je, kako kaže, pružila prvo „volontiranje u teoriji“. Uz Fondaciju je uvijek osjećala da ima oslonac zbog poznanstava i prijateljstava koja je ostvarila sa svojim mentorima i kolegama s volonterskih sastanaka.

Nikada nije postojala mogućnost da nešto ne možemo i ne znamo, uvijek smo međusobno pomagali jedni drugima i nalazili načine da riješimo probleme, bilo da su povezani sa školskim obavezama ili nečim mimo toga. Tako je ostalo do danas, nakon 10 godina ništa se nije promijenilo. Sada ja nastojim da budem jednako dobra ili bolja mentorica za grupu učenika koji su mi dodijeljeni, trudim se da otvaramo teme koje su tabu, a važne su za njih, koje su aktuelne, a o njima se malo priča ili oko kojih je jako teško donijeti ispravnu odluku.

Zaključuje da je zapravo svima najviše potreban sagovornik te osjećaj pripadnosti i povjerenja koje pojedinac ili čitava grupa ljudi u određenom društvu stekne.

Kada to ostvarimo, onda smo slobodni da pokazemo i svoje slabosti i smognemo snage da radimo na izgradnji najboljih verzija sebe. To je ono čemu me Fondacija najviše naučila i na tome sam veoma zahvalna!

Sadašnjim i budućim stipendistima poručuje da budu što aktivniji, da učestvuju u volontiranjima i koriste svaki sat volonterskog rada jer će se na kraju isplatiti. Kaže kako u volontiranju treba vidjeti resurs i veće dobro, a ne samo nekoliko sati rada koji se moraju ispuniti radi norme.

Volontiranje nas čini odgovornijim osobama, uči nas da je za adekvatnu komunikaciju jednako važno slušati koliko i govoriti te da sugestije prihvatom kao najbolju namjeru da mi kao ličnost napredujemo. Zaista želim sreću svim mlađim ljudima koji su dio Fondacije i nadam se da shvataju koliko su zapravo privilegovani u društvu!

ALUMNI MJESECA

Svaki period našeg života obilježen je raznim izazovima koje uspješno nadilazimo i kroz koje postajemo zreliji. Period u kojem se razvijamo kao ličnosti izuzetno je zahtjevan, ali ako imamo dobru podršku i oslonac, onda je svaka prepreka samo prošlost iz koje učimo lekciju. Fondacija Hastor nastoji svojim stipendistima biti podrška u procesu izgradnje njihovih ličnosti, podstičući u njima i crpeći iz njih ono najbolje. Godinama unazad svjedočimo kontinuiranoj podršci koju je Fondacija Hastor nesebično i rado pružala svim svojim stipendistima. Izuzetno je zadovoljstvo čuti priče mlađih ljudi koji su 2006. postali dio nje, a danas o njoj govore s puno ljubavi i zahvalnosti zbog svega što su u njoj dobili. U nastavku slijedi priča o jednom od prvih stipendista koji je u Fondaciji, na svojevrstan način, našao dom.

Semir Mujkanović

Semir Mujkanović dolazi iz Brčkog. Studije na Odsjeku za politologiju Fakulteta političkih nauka završava u Sarajevu 2012. godine. Trenutno je uposlenik kompanije Eurosaj d.o.o kao voditelj sektora za ljudske resurse.

Svojih studentskih dana, ali i perioda koji je proveo kao stipendista Fondacije Hastor najradije se prisjeća kroz često spominjanje volonterskih aktivnosti. Semir je imao tu čast da bude stipendista među prvih 30 koje je Fondacija okupila, a o tome kako je postao jedan od tih članova ističe:

U vrijeme dok sam boravio u studentskom domu Nedžarići, prijatelj mi je dao informaciju o konkursu za stipendiranje studenata od Fondacije Hastor za koju ranije nisam čuo. Moja aplikacija za stipendiju predana je u posljednjem trenutku. Nakon određenog vremena dobijam poziv da dodem na razgovor kao kandidat za stipendiju Fondacije Hastor.

Semir se vrlo rado prisjeća tog razgovora i pitanja koja su mu postavili učitelj Ramo i Nermina Smajić te dodaje kako je to za njega bio prvi intervju koji mu je na određeni način bio vodilja na svim kasnijim razgovorima te vrste. Ono što je karakteristično za sve studente koji apliciraju za stipendiju Fondacije Hastor te prođu u uži izbor za dodjelu stipendije jeste ovaj razgovor. Svi se sigurno prisjećaju te neizvjesnosti, ali i radosti nakon saznanja da su postali dio tima.

Za mnoge studente studiranje je veliki izazov, naročito ako je fakultet koji žele studirati u drugom gradu. U tom slučaju, finansijska podrška je neophodna, a kako Semir ističe, te 2007. godine, kada su potpisali ugovor s Fondacijom, počinje „revolucija“ za stipendiste.

Osim novčanog stimulansa, Fondacija Hastor je već tada imala razrađen plan volontiranja s mlađim stipendistima, djecom koja su uglavnom iz mesta odakle smo i mi kao njihovi mentori dolazili. Većina te djece bili su učenici osnovnih škola, a postali su stipendisti 2006. godine.

Ljepo je godinama unazad pratiti kako je Fondacija s vremenom postajala bogatija u svakom smislu. Pratiti tim mlađih ljudi kako izrastaju u zrele osobe, korisne članove društva, pravi je užitak.

ALUMNI MJESECA

Možemo kazati da je to neprolazan uspjeh kojem svjedočimo svi mi koji smo dio tog tima. Kroz volonterske sate, upoznajemo sebe, naše prave ljudske vrijednosti, a zatim ih implementiramo pomažući drugima. Kako ističe Semir, kroz volontiranje je osjetio čar pomaganja drugima, ljepotu samopoznaje i vlastitih vrijednosti koje se zajedno s drugim stipendistima prepoznaju i izgrade.

U početku je volontiranje trajalo ukupno 16 sati mjesечно. U mom slučaju volontiranje se odvijalo na način da sam jednom u mjesecu išao kući i da sam tada planirao održavanje svojih volonterskih sastanaka koje je u početku zaista bilo teško organizirati jer nisu sve škole tako lahko ustupale svoje prostorije. Dogovaranje termina i mjesta volontiranja, kao i traženje odobrenja od direktora škole, zahtjevalo je temeljite pripreme.

Dok drvo raste niko ne čuje, ali kada izraste svi se dive ljepoti njegove krošnje. Tako je i rad s mladim stipendistima zaista iscrpan, ali i plodonosan, a da svjedočimo jednom kontinuitetu u razvoju vrijednosti, potvrđuje nam i Semir.

Još uvijek se sjećam imena svih učenika s kojima sam volontirao u to vrijeme. Bili su to inspirativni sati i sretan sam da sam bio dio njihovog odrastanja. Svaki sastanak s učenicima „Pete osnovne škole“ u Brčkom pokušao sam uciniti zanimljivim, da to ne bude tek tako održan sastanak. Osnova mog tadašnjeg rada bila je da učenici koji su bili stipendisti budu jedni drugima oslonac.

Volontiranje je za njega bilo veoma važno, pa se Semir vrlo rado sjeća imena prve grupe učenika kojima je bio mentor, iako je prošla gotovo decenija od zadnjeg susreta s njima. Njegovu grupu tada su činili: Arman Sulejmanović, Enisa Sečić, Alma Fazlović, Amra Husić, Edin Osmanović, Ismar Mustafić, Eldin Rizvanović i Amira Djedović. Semir ističe da je mnogo toga naučio i od ostalih mlađih stipendista iz „Osme osnovne škole“ i „Devete

osnovne škole“ s kojima je kasnije volontirao i stekao mnogo iskustva i lijepih spomena, za što se nuda da je bilo obostrano.

Pored volontiranja na terenu s učenicima, studenti s Univerziteta u Sarajevu volontirali su i u kancelariji kao dio administrativnog tima.

Tokom rada u administrativnom timu s kolegama studentima stipendistima stekao sam mnogo prijatelja s kojima sam razmjenjivao iskustva i mišljenja, što je bila samo jedna od brojnih pozitivnih strana ovog načina volontiranja. Prvi administrativni tim kojeg se sjećam činili su moji prijatelji Enver Fejzović, Elma Mujagić, Amela Velić, Adnan Kadrić, Azra Maljić, Irma Pašić, Leana Omerović, Nihad Kavazbašić i dr. Bio je to tim ljudi koji je tada ušao u kancelariju administrativnog tima i doslovno počeo pripremati istu za korištenje u budućnosti. Dugo vremena je na web-stranici Fondacije Hastor bila slika naših prvih koraka kao administrativnog tima.

S vremenom je administrativni tim dobio svoje sektore s posebnim zadacima, kreirali su se prvi izvještaji i njihova forma, a zatim i godišnji planovi rada studenata stipendista – to je bilo vrijeme začetaka funkcionalnosti Fondacije Hastor u onom obliku i na način kako je to i danas. Administrativni tim je na određeni način, između ostalog, zadužen i za organizaciju zajedničkih sastanaka studenata stipendista te zajedničkih izleta, a Semir navodi da mu najviše nedostaju zajednička druženja poslije sastanaka.

Kada se prisjetimo ovakvih momenata kroz razgovor s alumnistima, postajemo svjesni koliko je Fondacija velika i uspješna. Mnogima je bila svjetlo na kraju tunela u raznim životnim izazovima, ali ono što je zajedničko svim pričama, kako trenutnih tako i bivših stipendista, jeste da je obrazovanje izbor pobjednika i da se samo uz zajednički rad, kao i filantropiju, uspijevamo izboriti i pobijediti. A o tome neka pričaju i svjedoče budući stipendisti i alumnisti.

ZANIMLJIVOSTI

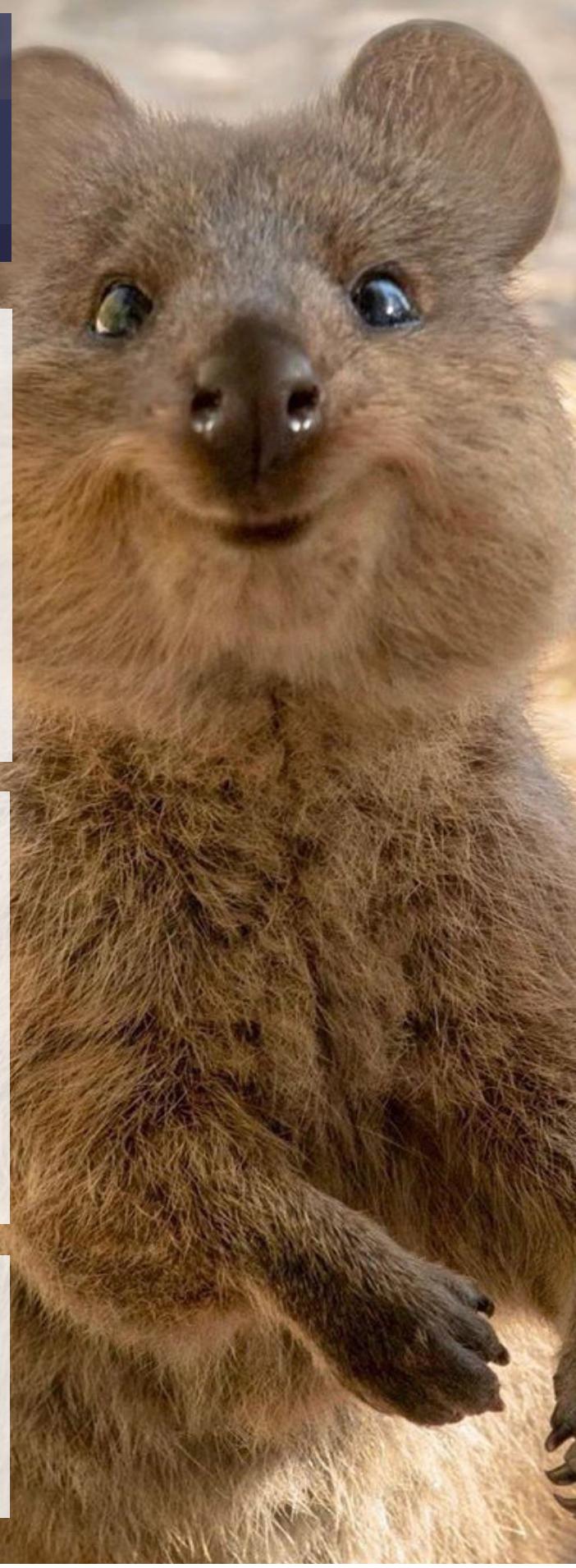
Kvoka

Životinja koja se smiješi

Kada spomenemo Australiju, svi odmah pomislimo na kengure ili klokane. Te zanimljive životinje svima privlače pažnju, a naročito djeci i mlađoj populaciji zbog svoje „torbe“. No, nije kengur jedini torbar. Australijski endem, kvoka, također pripada ovoj porodici i dokaz je kako sretne i vesele životinje umiju nerijetko da privuku pažnju i zaintrigiraju maštu. Kvoka je zbog svoje prirode i poletnog duha često nazivana najsretnijom životinjom, no u nastavku ovog teksta ćemo saznati da li se ona uistinu smije ili je u pitanju nešto drugo. Ova jedinka životinskog svijeta vrijedi za vrlo druželjubivu vrstu, voli se slikati s turistima, a na slikama izgleda kao da se smije. U sljedećim redovima vam donosimo sve zanimljive karakteristike ove po mnogo čemu neobične životinje uz napomenu da se, iako izgledaju veselo, itekako znaju brinuti za sebe pa se navodi kako ambulanta s otoka Rottnest, gdje su nastanjene, svake godine primi na desetine pacijenata zbog ujeda kvoka.

Po prirodi su biljojedi i noćne životinje. Iako spadaju u istu porodicu, razlikuju se od kengura jer vole provoditi vrijeme na drveću pa je njihova pojava time još specifičnija. Kvoku je prvi pronašao holandski moreplovac Samuel Volckertzoon 1658. godine opisavši je kao divlju mačku. Pronašao ju je na otoku Rottnestu, a mnogi poslije njega su je opisivali drugačije, neki čak i kao štakora. Ženka rađa po jedno mладунче dva puta godišnje, a period gestacije traje mjesec dana. Prvih 6 mjeseci mладунče kvoke provodi u torbi majke, a još dva mjeseca nakon toga je ovisno o majčinom mlijeku. Dužina tijela kvoke iznosi od 40 do 55 cm, a teži od 2 do 5 kg. Prosječan životni vijek ovih životinja je 10 godina i taj period koriste na najbolji način boreći se za sebe i svoju mладунčad. Najzanimljivija osobina kvoka je njihov osmijeh, no naučnici kažu kako je za njihov osmijeh, zapravo, „kriva“ evolucija i da se one u suštini ne smiju.

Uprkos tome što su veoma društvene životinje, kvoka je zaštićena vrsta jer su gotovo izumrle zbog napuštanja prirodnog staništa. Trenutno su najviše zastupljene na otoku Rottnest, koji i nosi naziv zahvaljujući kvokama (Rottnest – divlji štakor). Za razliku od kengura, kvoka ima manji rep u kojem čuva zalihe hrane. Ukoliko želite posjetiti ove simpatične životinje, nemojte ih hraniti niti dodirivati jer je to zakonski zabranjeno i kazne su visoke. Upravo na taj način vlada Australije nastoji zaštiti ovu vrstu.

OBJEKTIV

Saleha Redžepi - darovala krv

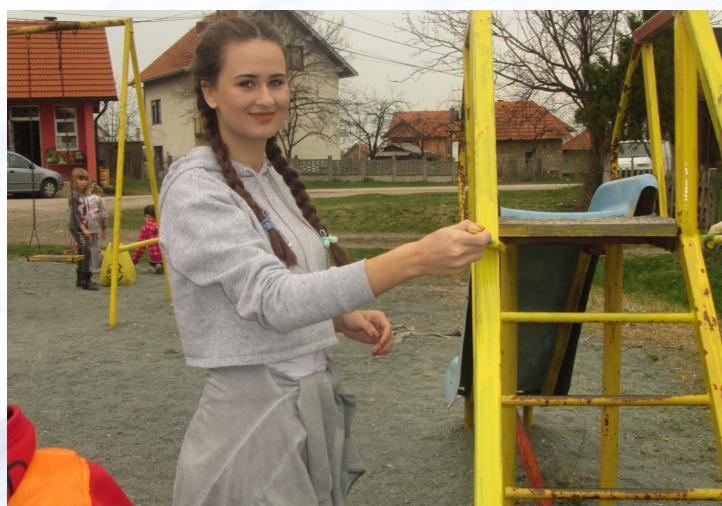
Azar Alija Mulahasanović – pomogao starijim komšijama
u poljoprivrednim aktivnostima

Ajla Arnaut – održala instrukcije o osnovama infomatike

Hamza Turulja – održao trening iz karatea za najmlađe
početnike

Amila Tursunović – uređila dječije igrališta u Šerićima

POETSKI KUTAK

Žena koja ne pozaje vozove

Ja,
Dijete srca Bosne,
Ne vidjeh vozove, nit šine,
Ne vidjeh putnike
Nit se okrenuh za nekim ko me prati
Dok nosim tešku torbu
U bljedilu svoje desne ruke.

Nikad ne znadoh koliko glasno pričaju
Ljudi u kupeima
I šta to oni u srcima nose
Kad se voze vozovima.

Ovom oku nepoznate realnosti
pronađoh samo u recima knjiga
I u mašti svojoj ispratih
Vozove raznobojne
Od pjesničkih opisa građene.

Danas, prvi put
Osjetim ustajali miris željezničke stanice
I okus čekanja dragog lica.
Ja doista čujem čiku koji mi javlja da stiže brzi voz
I treperim od dragosti da čujem
Koliko glasno on se kreće
I da vidim
Koliko sa sobom nosi mi sreće.

Vjetar nanosi miris nepoznatog.
Tu si,
Ti gruba nepoznanico moje realnosti,
Tu si,
Ti stari, neuglađeni teretu ovih krhkih šina.
Da li ćeš stati pored mene
Ili ćeš pobjeći
Jer moje srednjobosansko lice ne pamtiš?

Po naredbi staješ
Jedan peron niže,
Šeprtljavo trčim da te stignem
Jer znam
Danas mi ostavljaš nekog
Zbog koga dugo, dugo
Sjećat će se tebe.

Hvala svim vozovima
Koje nisam upoznala
Jer po čemu bih ih pamtila
Kad u kupeima njihovim sjede
Ljudi čije oči nit poznam
Nit volim.

Zbog tebe danas
Prvi put
Ovu stanicu dijelim
S čovjekom
Koji uvijek hoda
Uzdignute glave
Kojem bih, da sam u nekom drugom tijelu
I drugom vremenu,
Poletjela bez razmišljanja
I spustila glavu na njegovo rame
Dišući samo koliko moram.

S čovjekom
Na kojeg mirišu moje najljepše uspomene
I koji po cvijeću i čekanjima pamti mene.

Kad on spusti nogu
Na pločnik srcu najdražega grada,
Vozovi stanu
I nestane čudni junske miris trave.
Svi drugi putnici negdje otpisuju
Samo sarajevska kaldrma još uvijek lijeći rane
Onima koji nemaju koga da čekaju.

Vrijeme će opet ponovo teći
I život ići dalje
Kad ti se, stanico, vratim
I kad opet budemo same
Gledajući vozove kako odlaze
Noseći naše svjetlo
U neke daleke tame.

Nedžma Latić

FONDACIJA
H A S T O R

Kontaktirajte nas!
Bulevar Meše Selimovića 16,
Sarajevo
033 774 789
033 774 823
fondacija@hastor.ba

Redakcija
Džana Vrabc
Emra Kulo
Fatima Gazić
Aleksandra Đukić
Alek Isaković
Almina Šabanović
Nedžma Latić
Amina Abaspahić

Grafički dizajn
Ada Sivac
Edna Porča
Amina Basarik

Naslovница
Aida Mujčin "Planine"